

I. CONSTANTINESCU MĂRĂCINEANU

Un erou de legendă: Colonel (r) Gh. Arsenescu

Peste sacrificiile și suferințele celor implicați în mișcarea de rezistență de pe plaiurile mioritice ale Muscelului parcă s-a așternut mantia uitării. Sunt zeci de ani de atunci, răni care s-au cicatrizat în marea suferință suportată de neamul românesc. Revoluția din decembrie 1989 a instaurat o nouă eră în viața politică a țării, dar amprentele lăsate de aceste decenii de opri-mare comunistă sunt încă vizibile. În majoritate vic-timele acestui regim odios au trecut în veșnicie. Societatea liberă de azi refuză să-și mai aducă aminte de suferințele lor.

Confruntat cu oprirea comunistă după abolirea monarhiei, județul Muscel a fost desființat. Dăduse prea mult de lucru conducătorilor marxiști. Ca o reacție firească în fața acțiunilor de abolire a proprietății, de abolire a tuturor libertăților prin instaurarea unui regim totalitar, societatea conștientă a muscelenilor a început să strângă rândurile și să acționeze clandestin împotri-va măsurilor de comunizare a țării. Printre conștiințele care au înțeles să acționeze împotriva regimului instau-rat la adăpostul tancurilor sovietice s-a aflat și colonelul Gh. Arsenescu, ostașul de elită al orașului voievodal Câmpulung. Despre el s-a scris prea puțin, deși numele lui a intrat în legende difuzate atunci la poalele munților din Muscel.

Născut la 31 mai 1907, anul furtunilor țărănești, Gheorghe Arsenescu a primit de mic copil educația ostășească de la tatăl lui, căpitanul Ion Arsenescu, unul dintre ofițerii eroi rănit grav în luptele dramatice din 6 august 1917 la Mărășești și decedat într-un spital de campanie. Rămasă văduvă, mama celor șase copii a trebuit să muncească din greu pentru a-și crește copiii. Fiind cel mai mare, Gică i-a fost un sprijin prețios la

Gh. Arsenescu

muncile agricole și gospodărești, prilej cu care a cucerit simpatia rudelor și prietenilor.

Înclinat spre uniformă militară, Gh. Arsenescu a intrat în 1926 la Școala de infanterie pe care a absolvit-o printre primii cu nota maximă de „foarte bine“. Avansat locotenent, a fost repartizat pentru scurtă vreme la un regiment de grăniceri de unde s-a înscris la Școala superioară de infanterie de la Sibiu pe care a terminat-o cu brio, fiind clasat printre primii cinci din cei 225 de ofițeri cursanți.

Din grija și dragostea pentru mama sa, ca și pentru cei cinci frați mai mici, el a cerut să fie mutat la Regimentul 30 Dorobanți din Câmpulung. Dotat pentru meseria armelor, trăgătorul de elită a intrat la Școala de Război pe care a terminat-o tot printre primii, după care a plecat la Târgoviște pentru a-și efectua stagiul ca ofițer de stat major cu gradul de căpitan. Aici, cu prilejul rebeliunii legionare din 22 ianuarie 1941, în fruntea unei unități de tancuri a zădărnicit tentativa rebelilor de a ocupa sediul prefecturii și al instituțiilor publice din cetatea Târgoviștei. Revenit la Câmpulung, a contribuit la refacerea casei părintești.

Declanșarea celui de al doilea război mondial l-a găsit pe Gh. Arsenescu șef al biroului de operații al Diviziei 20 a Vânătorilor de Munte sub comanda generalului erou Dumitrache, participând la campania din Răsărit pentru redobândirea provinciilor furate. A fost rănit în Crimeea. Refăcut, s-a întors pe front, iar în august 1944 a fost avansat maior. După terminarea războiului, a fost numit șef al Comisiei județene pentru aplicarea armistițiului. Prin abilitatea sa a reușit să stăvilească pretențiile exagerate ale sovieticilor. În 1947 a fost avansat locotenent-colonel. Neîmpăcat cu noul model de educație militară instaurat în armată, copie fidelă a celei sovietice, ofițerul de elită decorat cu ordinul „Steaua României“ a fost trecut în cadrul disponibil.

S-a retras la Câmpulung unde își construisese o casă și o mică fermă care a aprovizionat o perioadă de timp piața orașului cu lapte, unt și smântână. S-a înscris în Partidul Național Liberal unde a fost cooptat în conducerea orășenească a partidului. Izgonirea Regelui și instaurarea regimului de democrație populară l-a revoltat. Considerând că situația politică internațională va duce la declanșarea unui nou război, ceea ce va obliga guvernul comunist să decidă arestarea ofițerilor deblocați și a oamenilor politici adversari, ca și eliminarea tuturor elementelor de valoare din țară, Gh. Arsenescu, împreună cu Nicolae Enescu și frații Ion și Gheorge Purnichescu, industriași, a inițiat la locuința acestora din Cetățeni înființarea unui grup de rezistență cu angajamente ferme de a acționa pentru apărarea libertății și proprietății, pentru restaurarea monarhiei. La această inițiativă au aderat și alți prieteni dintre care s-au evidențiat: avocatul Ion Constantinescu, inginerul Radu Rosetti, colonelul Gh. Duțeanu, căpitanul Petre Cojocaru, Gheorghe Chiriță, Florian Potcoavă, învățătorul Dumitru Burtea și mulți alții, încât acțiunea lor a luat amploare în nordul județului.

La finele lunii martie 1949, fiind informat prin omul său de legătură Miron Grigore că, datorită unei escapade de neiertat a lui Traian Marinescu, au fost arestați câțiva dintre membrii grupului, Gh. Arsenescu a părăsit capitala unde se refugiase în timpul iernii pentru extinderea mișcării și s-a deplasat pe valea râu-

lui Doamnei, în satul Nucșoara. În casa învățătorului Ion Arnăuțoiu s-a întâlnit cu grupul condus de Toma Arnăuțoiu, ofițer deblocat, printre care se aflau intelectuali și țărani din sat, pentru a trece imediat la acțiunea de extindere a mișcării de rezistență, de a acționa împotriva organelor de securitate care sufocau viața austeră a populației din zonă. În acea perioadă s-a întâlnit și cu grupul avocatului Dumitru Apostol din Curtea de Argeș, care avusese deja câteva confruntări cu Securitatea, soldate ceva mai târziu cu arestarea întregului grup.

Într-o noapte (19 iunie 1949) câțiva din conducerea grupului, fiind înconjuțați de trupele de securitate chiar în casa bătrânului învățător, au reușit să se desprindă din încercuire, prin împușcarea a doi subofițeri de securitate care au năvălit asupra fugarilor. A fost o noapte grea. Arestările au fost extinse.

Câteva săptămâni mai târziu, Gh. Arsenescu, însoțit de un țăran, a părăsit zona lăsând grupul Nucșoara să acționeze sub conducerea lui Toma Arnăuțoiu. În drum spre Câmpulung, cei doi aflați în casa unui bătrân din Bughea au fost înconjuțați. Au reușit să iasă din încercuire și s-au refugiat la stâna unui perceptor din Mățău.

Prin curajul și experiența sa, Gh. Arsenescu a reușit să deruteze vigilența urmăritorilor, strecurându-se printre ei. S-a refugiat în zona Dragoslavele și Rucăr, continuându-și acțiunea cu alți fugari din munții Muscelului.

Loviturile Securității au continuat. Primul grup de 40 de arestați a fost anchetat sub cele mai odioase torturi și condamnat la ani grei de muncă silnică. A urmat arestarea și condamnarea fraților Ion și Gh. Purnichescu, cu soțiile și prietenii lor, arestarea și condamnarea altor localnici, țărani și intelectuali suspecți că au contribuit la aprovizionarea cu alimente a fugarilor.

După arestarea și condamnarea unui grup de ofițeri activi din grupul maiorului Dumitrache, Gheorghe Arsenescu, aproape singur, a trebuit să treacă prin toate capcanele întinse. În noaptea de 14 septembrie 1951, traversând vârful Măgura spre râul Târgului, a fost surprins într-o ambuscadă în care a fost împușcat în abdomen și în umărul stâng, fără să fie capturat. Revenit în ascunzătoarea oferită la marginea orașului de către bătrânul Apostol Poștoacă, și-a aplicat singur tratamentul cu medicamentele aduse de bătrân de la socrul lui, Gh. Buduluca. Traiul în condiții de totală izolare și permanente riscuri nu i-a fost ușor.

Marea lui dezamăgire a fost capturarea și anihilarea grupului de la Nucșoara, cu aproape o sută de arestări. Într-o noapte frații Toma și Petre Arnăuțoiu, printr-o imprudență de neiertat ce le-a fost fatală, s-au aflat în casa prietenului lor Grigoruță Poenăreanu din Corbșori, unde fuseseră invitați de acesta. În complicitate cu căpitanul Cârnu, șeful trupelor de intervenție și anchetator în același timp, gazda, bunul lor prieten, le-a pus somnifere în băutura oferită, astfel încât Securitatea i-a capturat fără dificultate. A urmat arestarea tuturor fugarilor ascunși în ascunzătoarea săpată în peretele unei răpe. Patru din cei ascunși au fost împușcați în ambuscadă. Arestările au continuat, intelectuali și țărani fiind anchetați și judecați. Prin hotărârea Tribunalului Militar București nr. 107 din 19 mai 1959 au fost condamnați la pedepse grele, din care 12 condamnați la moarte. În noaptea de 19 iulie 1959 au fost executați la Jilava: preotul Ioan

Drăgoi, preotul Ion Constantinescu, preotul Nicolae Andreescu, Toma Arnăuțoiu, Petre Arnăuțoiu, Gheorghe Tomeci, Titu Jublean, Nicolae Băsoiu, Ion Săndoiu, Benone Milea, informatorul lui Cârnu, Nicolae Ticu, învățătorul Ion Nica.

Viața în ascunzătoare devenise dramatică pentru Gh. Arsenescu. După eliberarea din închisoare a soției sale, a luat legătura cu ea, prin scrisori în care Maria își îneca lacrimile și suferința.

„Fii tare, îi scria ea. Du-ți crucea mai departe cu credința nestrămutată că Dumnezeu nu ne va uita. Nu fac decât să trăiesc cu amintirea clipelor petrecute împreună și speranța că va veni și ziua fericită a revederii noastre. M-am întors suferindă. Mă văd cutreierând străzile capitalei în căutarea unui adăpost pentru mine și băiatul nostru, fără lucru, fără un ban. Din tot ce-am avut n-am mai găsit nimic. Cunoștințele de altădată se feresc de frică de mine, de parcă aş fi ciu-mată. Nici la fratele tău n-am mai fost de când mi-a spus să nu mai merg la el că și lui îi este frică.

Mi-am găsit un serviciu ca vopsitoare la o cooperativă de tâmplărie unde lucrez cu doi bătrâni de la 6 dimineața la 6 seara pentru câțiva lei, pentru că nu reușim să facem norma. Nici pentru mâncare nu ne ajunge la două persoane. Sunt urmărită peste tot, atât eu cât și băiatul, dar ne-am oțelit. M-au dus cu Jeep-ul la miliție și mă presează cu insistență să divorțez de tine. Dacă n-o fac mă vor duce la Aiud. Mă tem că n-am să mai rezist. Ți-am rămas credincioasă și demnă. Mă zbat pentru Gigi, acest copil care este și el arătat cu degetul. Este al 8-lea Paște pe care-l petrecem despărțiți de tine. Totuși Sfânta Înviere ne dă putere să ducem acest calvar până la capăt. Nu știu cât voi mai putea rezista“.

Demoralizat și bolnav, Gh. Arsenescu și-a purtat suferința cu scrâșnire din dinți în ascunzătoarea din care evada uneori pentru a păstra contactul cu alți fugari de pe valea Dâmboviței, pentru a face mișcare. Se împliniseră aproape 11 ani de singurătate, hăituit și bolnav, fără să vadă vreo lumină la capătul tunelului. Aflase între timp de la soție că primul lot de 42 condamnați în care figuram și eu, judecat de două ori, a fost readus la judecată pentru a treia oară în urma recursului în anulare depus de procurorul general al țării, Alexa Augustin, la Tribunalul Suprem, iar instanța de fond după 17 ședințe extenuante i-a condamnat la pedepse mult mai mari.

Un vecin al bătrânului Poștoacă l-a zărit pe Gh. Arsenescu într-o noapte în grădină. Leșise pentru mișcare. Fiind arestat pentru sabotaj, individul Croitoru a deconspirat prezența lui Arsenescu în schimbul promisiunii că va fi achitat pentru infracțiunea lui. În noaptea de 1 februarie 1960 Gh. Arsenescu a fost capturat. Supus unei anchete îndelungate de 2 ani, cu cele mai sadice torturi, fiind internat și la spitalul de psihiatrie de la Poiana Mare – Dolj, el a fost judecat și condamnat la moarte prin sentința penală nr. 107 din 11 februarie 1962.

Izolată în vestita celulă zero din Jilava, cu pereții verzi de igrasie, cu beton umed pe jos, cu tavanul din care picurau broboane de apă, fără pat, fără rogojină și hrănit doar cu un sfert de pâine și o cană cu apă caldă la două zile, Gh. Arsenescu își aștepta ziua execuției. În noaptea de 29 februarie, la ora 20.30 consemnează procesul verbal: Noi, lt. col. Csako Eduard, judecător la Tribu-

nalul Militar al Procuraturii Militare și maior Alexandrescu Gh., directorul penitenciarului Jilava pentru punerea în aplicare a sentinței nr. 107 din 11 febr. 1962 prin care Arsenescu Gheorghe a fost condamnat la moarte. După identificarea lui, condamnatul la moarte a fost scos din celulă, legat la ochi și executat prin împușcare cu pistolul de către o echipă formată din trei militari reangajați din personalul locului de deținere. Medicul penitenciarului a constatat moartea condamnatului după care corpul celui executat a fost preluat de comandantul penitenciarului Jilava care a dispus înmormântarea la locul unde se înhumează ceilalți deținuți decedați în penitenciar.

Copia de pe certificatul medical eliberat de către dr. Gheorghe Alexandrescu certifică: Arestatul Arsenescu Gheorghe de 53 ani suferă de boală hipertensivă, boală ulceroasă (operat pentru sindrom stomacal), tahicardie sinusală, amigdalofaringită acută având și cicatrice după plagă în coapsa dreaptă, în regiunea stângă a abdomenului și umărul stâng.

Așa a căzut eroul de legendă despre care au fost lansate multe zvonuri printre locuitorii din nordul județului. A fost capturat în somn înainte de a mai folosi grenada pe care o purta lângă pernă pentru ultimele clipe de libertate. Mi-am imaginat ultimele lui gânduri din seara dramatică a execuției:

*Zăbrele de gheață-n ferestrele sparte
îmi stau priveghere în ultima noapte,
în ceasul de rugă când printre șoapte
îmi cântă ciuvica prohodul de moarte.*

*Mi-e inima arsă, iar trupul o zdreanță
și-n juru-mi nu-i nimeni s-audă
când picură sânge în temnița crudă
și nu-mi mai adie vre-un zvon de speranță.*

*Degeaba mă-ncearcă un palid îndemn
când totul se-nvârte în nouri de fum,
pe Tine Isuse sfielnic Te chem
să-mi fii călăuză pe ultimul drum.*

*De ce să mai sper când gădele-n poartă
m-așteaptă să-mi curme cătușa de-osândă,
când setea și foamea lăsate la pândă
nu-mi mai suportă bicisnica soartă.*

*E clipa supremă. Golgota mă cheamă
să urc cu zăvozii la groapa comună
în care nu-s lanțuri, nici teamă.
Hai vino Isuse de-mi pune pe frune cunună.*